

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוטי מטכ"ל

בפני: סא"ל שחר גרינברג - סגן הנשיאה

בעניין: התובע הצבאי (ע"י ב"כ, קמ"ש איה ברון)

נגד

ח/XXX טוראי ט' ל' (ע"י ב"כ, סגן אירנה בוצ'צ'קי)

החלטה בבקשת התביעה למעצר עד תום ההליכים

כללי

1. נגד הנאשמת, טוראי ט' ל', הוגש כתב אישום ביום 17.1.2018, בגין עבירה שעניינה היעדר מן השירות שלא ברשות, לפי סעיף 94 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו-1955. על-פי כתב האישום, נעדרה הנאשמת מיחידתה, בסיס מיטב XXX, מיום 1.8.2017 ועד יום 15.1.2018, סך הכל 168 ימים.
2. עם הגשת כתב האישום, עתרה התביעה להארכת מעצרה של הנאשמת עד תום ההליכים המשפטיים בעניינה, לאור התשתית הראייתית הלכאורית הקיימת ועילות המעצר. ההגנה התנגדה לבקשת התביעה, ועתרה לשחרור הנאשמת ממעצר, נוכח קשיים ראייתיים ושאלות משפטיות מורכבות אשר צריכות להתברר בהליך העיקרי, כאשר הנאשמת אינה נתונה מאחורי סורג ובריח.

התשתית הראייתית

3. עיון בחומר הראיות העלה את התמונה העובדתית הבאה:
 - א. מנגררת זימונים של לשכת הגיוס עלה כי הנאשמת לא התייצבה 4 פעמים לצו ראשון. במסמך מיום 19.1.2015 מצוין כי הנאשמת לא התייצבה לצו ראשון, הובהר

מעמדה לאחיה הגדול, וסגן מפקד לשכת הגיוס, סא"ל יובל יום טוב, אישר להוציא נגד הנאשמת פקודת מעצר.

ב. בתיק העתק "צו התייצבות לבדיקת כושר והתראת גיוס לפי סעיף 12 לחש"ב" אשר ממוען לכתובת מבוא גבים XXX דירה XXX מעלה אדומים מיקוד XXX, ובו מצוין כי מאחר והנאשמת לא התייצבה בלשכת הגיוס לשם סיום ההליכים הנדרשים לצורך גיוסה, הוצאה נגדה פקודת מעצר, ועליה להתייצב לבדיקת כושרה לשירות ביטחון בלשכת הגיוס בירושלים באופן מידי. צוין כי זו ההזדמנות האחרונה שניתנת לנאשמת להסדרת מעמדה, ואם לא תתייצב יוצא לה צו גיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון [נוסח משולב], התשמ"ו-1986 (להלן – חוק שירות ביטחון).

ג. ביום 9.3.2015 המליצה רמ"ד ביקורת התייצבות, לירון דדוש-ישי, על גיוסה של הנאשמת לפי סעיף 12, וביום 10.3.2015, אישר סגן מפקד לשכת הגיוס, סא"ל יובל יום טוב, את גיוס הנאשמת ללא פרופיל.

ד. על פי תעודת עובד ציבור, הוצא לנאשמת צו לפי סעיף 12, ביום 16.3.2015, אשר קרא לה להתייצב לשירות ביום 17.7.2016, ועל פי צילום מדבקות דואר רשום, נשלח הצו לכתובת מבוא הגבים XXX מעלה אדומים, ביום 17.3.2015. על תעודת עובד הציבור חתום עומר עמיחי, אשר אושר לייצוב מלש"בים לגיוס על ידי מפקדת לשכת גיוס ירושלים, ביום 5.3.2014.

ה. תצהיר דת על שם הנאשמת, החתום על ידה, ומאושר על ידי בית הדין הרבני האזורי בירושלים, אשר הוצא ביום 16.2.2016, התקבל בלשכת גיוס ירושלים ביום 5.4.2016.

ו. במסמך "סיכום ראיון מלש"ב" מיום 5.4.2016, צוין כי הנאשמת לא לומדת מאמצע כיתה י"א, עובדת ב"ארומה", לפני כן למדה ב"אופק ברנקו וייס", משם עברה למדרשה אותה עזבה לפני חודשיים, מתחזקת, מעוניינת בשידוך ולהתחתן, לא מעוניינת להתגייס. צוין כי הנאשמת מסרה שהיא שומרת על צניעות, מגיעה מבית דתי, ובעבר הייתה חילונית. הואר כי הנאשמת לא הגיעה לצוים הקודמים אליהם זומנה כי רצתה להביא את הצהרת הדת. הוטעם כי הנאשמת שכחה למה צמים ביום כיפור ובתשעה באב. בסיפת הראיון, בסעיף סיכום או המלצות, צוין כי נמצאה מחוברת בשבת לחשבון הוואטסאפ שלה, וכי מומלץ להביאה בפני ראיון פוקד.

ז. ביום 25.5.2016 נערך לנאשמת ראיון פוקד בפני סא"ל יובל שם טוב. הפוקד ציין כי לטענת הנאשמת לא עושה כעת כלום, לא לומדת מכיתה י"א, לא עובדת, עזבה

את הלימודים כי בית הספר לא היה דתי, ולא רצתה ללמוד יותר. צוין כי הנאשמת טענה שהיא מגיעה ממשפחה דתית, ירדה מהדת וחזרה. עוד צוין כי נמסר לנאשמת שישנן הוכחות לכך שחשבון הווטסאפ שלה פעיל בשבתות והוסברו לה ההשלכות להצהרה כוזבת. הוסבר כי באפשרותה למשוך את הצהרתה, או שיש ביכולת רשויות הגיוס להגיש נגדה תלונה על הצהרה כוזבת. הנאשמת הכחישה שהייתה מחוברת לווטסאפ, מסרה שלא תתגייס, מעוניינת להתחתן ומוכנה לשבת בכלא. בסיפת המסמך, בסעיף החלטת המוסמך, נכתב כי "להערכת הגבוהה לא מדובר בצדיקה אמיתית אלא מתחזה. ממליץ גיוס בתוקף".

ח. מתיעוד שיחת טלפון עם הנאשמת ביום 9.5.2016, צוין כי נמסר לאחרונה שעליה להתייצב ביום 10.5.2016 למבחני דפ"ר ובדיקת שתן, והובהר לה כי תאריך הגיוס שלה הוא 17.7.2016. נכתב כי הנאשמת מסרה שתגיע.

ט. מתיעוד שיחת טלפון עם הנאשמת ביום 19.5.2016, עלה כי הודע לנאשמת כי היא מזומנת לראיון ביום 23.5.2016 בנוגע לבחינת הצהרת הדת שהגישה. הנאשמת מסרה שתגיע.

י. מתיעוד שיחת טלפון עם הנאשמת ביום 25.5.2016 עלה כי באותו יום נערך לנאשמת ראיון פוקד בו לא משכה את הצהרת הדת שלה. צוין כי "נקבע שעליה לערוך את ההליכים של הצו הראשון כרגיל - סירבה לשתף פעולה. הובהרו השלכות של חוסר שיתוף פעולה – הבינה. הובהר מעמד ותאריך גיוס 17.7.2016".

יא. מתכתובת בין לשכת גיוס ירושלים לבין סגן מפקד מיטב לגיוס, עלה כי ביום 29.5.2016 נכתב על ידי שונטל דפני, א. מצהירות בלשכת הגיוס ירושלים, כי נמצאו באינסטגרם של הנאשמת תמונות חושפניות מהחודש האחרון וכי היא העלתה בשבת האחרונה תמונה לאינסטגרם. בהמשך, הורה סגן מפקד מיטב לגיוס "דחו את בקשתה לפטור מטעמים דתיים".

יב. מתיעוד שיחת טלפון עם הנאשמת ביום 20.7.2016 עלה כי שוחחו עם הנאשמת והיא נשאלה מדוע לא התייצבה לגיוסה. צוין כי הנאשמת השיבה שמסרה הצהרת דת. צוין כי הועבר לה שהצהרת הדת שלה נשללה ועליה להתגייס. הובהר לה כי עליה להתייצב למחרת בשעה 08:00 בלשכת הגיוס בירושלים. צוין כי הבהר לה שבמידה ולא תתגייס תצא נגדה פקודת מעצר ותוכרז כמשתמטת וההשלכות לכך. יג. מתיעוד שיחת טלפון עם הנאשמת ביום 21.7.2016 צוין כי הנאשמת נשאלה מדוע לא הגיעה לגיוסה, לא משתפת פעולה, הובהר כי עליה להתייצב במידי בלשכה, נוהל השתמטות, פקודת מעצר וההשלכות לכך.

יד. ממסמך ראש תא נפקדים במיטב, עלה כי הנאשמת נעצרה בגין השתמטותה ביום 23.1.2017, הועמדה לדין משמעתי ונדונה ל-7 ימי מחבוש. בהמשך, לאחר סיום נשיאת עונשה, לא התייצבה הנאשמת במיטב והחלה בהיעדרות נוספת מיום 29.1.2017, שהסתיימה עם מעצרה ביום 16.7.2017, אשר גם עליה נתנה את הדין בדין משמעתי והוטלו עליה 20 ימי מחבוש, מתוכם 8 על תנאי. בתאריך 1.8.2017 החלה הנאשמת בהיעדרות נוספת, היא ההיעדרות נשוא תיק זה, בגינה הוגש נגדה כתב אישום.

טו. בטופס התלונה והדיון (טופס 630) המשמעתי הראשון מיום 24.1.2017, צוין כי בדבריה בהליך המשמעתי מסרה הנאשמת כי יש לה קושי עם מסגרות, יש לה חבר שנתיים והם מתכננים להתחתן. עוד צוין כי "לאחר מכן העלתה סוגיה של הצהרת דת".

טז. בטופס התלונה והדיון המשמעתי השני מיום 18.7.2017, צוין כי הנאשמת מסרה שהיא נערה מבית דתי, ולא יכולה להתגייס מטעמי דת.

יז. באמרתה במשטרה הצבאית מיום 16.1.2018, לאחר שנעצרה בגין היעדרות משירות נשוא תיק זה, מסרה הנאשמת כי אין לה מה להגיד ביחס לחשדות נגדה, הייתה בבית במהלך ההיעדרות "עשיתי כלום", הכחישה כי קיבלה צו גיוס, אך השיבה בחיוב לשאלה האם ידעה שעליה להתייצב לצבא.

טיעוני הצדדים

4. **ההגנה** עמדה על שלושה טעמים עיקריים בגינם יש לשחרר את הנאשמת ממעצר: הטעם הראשון – הנאשמת זכאית לפטור אוטומטי משירות ביטחון ברגע שהגישה תצהיר דת במסגרת סד הזמנים הקבוע בתקנות שירות ביטחון (פטור נשים משירות ביטחון מטעמים שבהכרה דתית), התשל"ח-1978 (להלן – תקנות שירות ביטחון או התקנות), ולא היה מקום לרשות לבצע פעולות "בילוש" על מנת להתחקות אחר ראיות הסותרות את תצהיר הדת; הטעם השני – הוצאת צו גיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון לנאשמת נעשה שלא בסמכות, משנפל פגם בכתב ההסמכה של הסטטוסייר החתום על תעודת עובד הציבור; הטעם השלישי – משנדחתה הצהרת הדת של הנאשמת על ידי הרשות, היה על האחרונה לאפשר לנאשמת להשלים את בדיקותיה לקביעת כושר רפואי לשירות ביטחון ולזמנה לגיוס בדרך המלך, לפי סעיף 13 לחוק שירות ביטחון.

5. **התביעה** השיבה לטענות ההגנה על-פי סדרן – ראשית, הגשת תצהיר דת בתוך סד הזמנים הקבוע בתקנות שירות ביטחון אינה מאיינת את הפעלת שיקול דעת הפוקד

לבדיקת אמיתות התצהיר, וסביר הוא שהרשות תבצע בדיקות לאישוש תצהיר הדת שהוגש; שנית, לא נפל פגם בכתב ההסמכה של הסטטוסייר שחתם על תעודת עובד הציבור המעידה על משלוח הצו לנאשמת, אלא טעות קולמוס, אשר גם בלעדיה ניתן היה לרפא את הפגם הנטען על ידי ההגנה על פי דוקטרינת הבטלות היחסית; שלישית, לנאשמת הוצא צו גיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון לאחר שלא שיתפה פעולה עם רשויות הגיוס, ואף לאחר שהודע לה כי תצהיר הדת שלה נדחה, לא התייצבה למועד גיוסה ולא שיתפה פעולה.

דיון והכרעה

חוקיות הוצאת צו הגיוס לנאשמת לפי סעיף 12

6. על-פי נגירת סטטוסים עלה כי הנאשמת לא התייצבה ל-4 זימונים לצו ראשון, ומשכך הוחלט להוציא לה צו לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון. בחומר מצוי אף העתק "צו התייצבות לבדיקת כושר והתראת גיוס לפי סעיף 12 לחש"ב" אשר ממוען לכתובת המעודכנת של הנאשמת, כתובת אותה מסרה הנאשמת אף בחקירתה במשטרה הצבאית לאחר מעצרה, ובו מצוין כי מאחר והנאשמת לא התייצבה בלשכת הגיוס לשם סיום ההליכים הנדרשים לצורך גיוסה, הוצאה נגדה פקודת מעצר, ועליה להתייצב לבדיקת כושרה לשירות ביטחון בלשכת הגיוס בירושלים באופן מידי. נוכח אלה "בהסתמך על תמונה ראייתית מתאימה של חוסר שיתוף פעולה מצדו של המיועד לשירות ביטחון וחזקת תקינות המנהל – יש לקבוע כי התביעה הוכיחה, לכאורה, כי המערער נקרא כדין לשירות לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון" (ע"מ 88/17 טור' א' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 16 (2017) (להלן – עניין א')).

7. הלכה פסוקה היא שרשות מנהלית מוסמכת פועלת כדין כאשר היא מחליטה החלטה במסגרת גבולות סמכותה, ואין צורך בהבאת ראיות המספיקות לצורך הרשעה בפלילים, מעל לכל ספק סביר, אלא די בהבאת ראיה מנהלית (ע' 48/11 טוראי צ' נ' התובע הצבאי הראשי (2012), עמ' 35 (להלן – עניין צ')). מקום בו הנאשמת לא שיתפה פעולה ולא נענתה לזימונים, בהתאם לנתונים המוזנים במערכת המחשב שבלשכת הגיוס, כאשר כתובתה הידועה לגורמי הצבא לא השתנתה, הרי שהיה מקום להוציא לנאשמת צו גיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון (לתכליתו של סעיף 12 לחש"ב, ראו רע"פ 1057/99 טור' י' נ' התובע הצבאי הראשי (1999)), זאת גם על בסיס תשתית עובדתית שהוכנה על ידי גורמים אחרים בלשכת הגיוס (ע' 111/07 טוראי ס' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 15 (2010)).

8. אמנם, עיון בכתב ההסמכה של עומר עמיחי, הסטטוסייר שחתום על תעודת עובד הציבור המעידה לכאורה על שליחת צו הגיוס לכתובת הנאשמת, מעלה תמיהה נוכח העובדה כי מצוין בו שהחייל הנ"ל הגיע למדור תנועה בתאריך 24.11.2014 והוסמך ביום 5.3.2014, קרי מועד ההסמכה הוא חצי שנה לפני הגעת החייל למדור. עם זאת, עיון בתדפיסו האישי של עומר עמיחי העלה כי על פי נגירת קליטת הצבה הגיע עומר עמיחי למיטב ביום 24.11.2013, ולא ביום 24.11.2014, כפי שנרשם בכתב ההסמכה, ונראה כי לכאורה נפלה טעות קולמוס בכתיבת התאריך על ידי מפקדת לשכת הגיוס החתומה על המסמך.

9. מעבר לכך, כבר נקבע כי "הסתייעות הפוקד ב'סטטוסר' לשם הוצאת צווים נעשית בהתאם לחוק ועולה בקנה אחד עם כללי המשפט המנהלי, המאפשרים לרשות מנהלית להיעזר באחרים בביצוע תפקידה" (עניין צ', עמ' 37), ובהמשך הוסף כי "אצילה זו ל'סטטוסר' משקפת, אפוא, תפישה ניהולית לגיטימית של הסתייעות בגורמים כפופים, ואין היא אלא היעזרות טכנית מותרת להבדיל מאצילת סמכות מהותית" (עניין צ', עמ' 60).

10. ודוקו, אך לאחרונה חזר ושנה בית הדין הצבאי לערעורים בנושא סוגיית כתב ההסמכה של הסטטוסייר החתום על תעודת עובד הציבור, כי "פעולתו של הסטטוסייר היא טכנית ואינה כרוכה בהפעלת שיקול דעת של ממש. למעשה, תפקידו של הסטטוסייר להביא לידיעתו של המיועד לשירות ביטחון את צו הגיוס שעליו הורה הפוקד... אשר לטענה בדבר המועדים שצוינו בכתב ההסמכה, טענה זו, לכל היותר, מלמדת על פגם מצומצם, טכני, שאינו יורד לשורש תוקפו של צו הגיוס" (עניין א', פסקה 18).

11. מעבר לאמור, נקבע גם כי על פי עקרון התוצאה (הבטלות) היחסית, אין זה מחייב כי פגם שנפל בהסמכת סטטוסייר מחייב את המסקנה כי האצלת הסמכות מהפוקד לאותו סטטוסייר בטלה, וכפועל יוצא גם כל החלטה שנתקבלה על ידי הנאצל בטלה אף היא (ע"מ/36/17 טור' מ' נ' התובע הצבאי הראשי, פסקה 23 (2017)).

12. נוכח האמור, יש לקבוע כי ניתן להסתמך על תעודת עובד הציבור, עליה חתום הסטטוסייר עומר עמיחי, כראיה לכך שהוצא לנאשמת צו גיוס לפי סעיף 12 לחוק שירות ביטחון, כדין.

מודעות הנאשמת למועד גיוסה לפי סעיף 12

13. לא מצאתי כי יש להיזקק לחזקה הקבועה בסעיף 55(ה)(2) לחוק שירות ביטחון לפיה צו הגיע לידיעת האדם אליו נשלח "אם הוא נשלח אליו בדואר רשום לפי מען

מקום מגוריו הקבוע – בתום שבעים ושתיים שעות מזמן שנמסר לדואר למשלוח", כבסיס להוכחת מודעותה של הנאשמת. זאת, משני טעמים: הטעם האחד, הוא כי על פי צילום מדבקות הדואר הרשום, נשלח צו הגיוס לכתובת דומה, אך לא לכתובת של הנאשמת – במדבקת הדואר הרשום נכתבה הכתובת "מבוא הגבים XXX מעלה אדומים", בעוד שכתובתה העדכנית של הנאשמת היא "מבוא הגבים XXX מעלה אדומים". קרי, לכאורה, יש בטעות זו כדי לעלות ספק בדבר הגעת צו הגיוס לידיעת הנאשמת, ככל שהדבר נוגע להגעת הצו באמצעות הדואר. הטעם השני, הוא כי מודעותה של הנאשמת בדבר מועד גיוסה לצבא (17.7.2016) נלמדת מראיונות שנערכו לנאשמת בלשכת הגיוס ביום 5.4.2016 וביום 25.5.2016, וכן משיחות טלפון שנערכו עמה בימים 9.5.2016, 19.5.2016 ו-25.5.2016, ובהן נמסר לה כי מועד גיוסה הוא 17.7.2016. לאור זאת, יש לקבוע כי הנאשמת הייתה מודעת למועד הגיוס אליו נקראה – 17.7.2016.

שיקול דעת הרשות לדחיית תצהיר דת שהוגש במועד

14. אין חולק כי הנאשמת הגישה תצהיר דת על פיו טעמים שבהכרה דתית מונעים ממנה מלשרת בשירות ביטחון, במסגרת סד הזמנים הקבוע בתקנות שירות ביטחון. זאת, משהנאשמת הגישה את תצהיר הדת ללשכת הגיוס ביום 5.4.2016, כאשר מועד הגיוס אליו נקראה היה 17.7.2016, קרי למעלה מתשעים יום לפני היום שנקבע להתייצבותה לשירות ביטחון, בהתאם לאחד המועדים הקבועים בתקנה 4(א) לתקנות.

15. כאמור, משראיות מנהליות שנאספו על ידי לשכת הגיוס העלו תהייה לגבי אמיתות הצהרת הדת של הנאשמת, זומנה האחרונה ללשכת הגיוס לראיון. בראיון הראשון שנערך לנאשמת נמצא כי היא לא ידעה למה צמים ביום כיפור ובתשעה באב, ובסיכום הראיון צוין כי היא נמצאה מחוברת בשבת לחשבון הוואטסאפ שלה, וכי מומלץ להביאה בפני ראיון פוקד. בראיון השני, שנערך לה לאחר כחודש וחצי, בפני סגן מפקד לשכת הגיוס, החליט הפוקד להותיר את גיוסה על כנו לאחר שהתרשם כי מדובר במתחזה, וציין בפניה כי ישנן הוכחות לכך שחשבון הוואטסאפ שלה פעיל בשבתות והוסברו לה ההשלכות להצהרה כוזבת.

16. לשיטת ההגנה, לא היה מקום להתחקות אחר רשתות חברתיות בהן חברה הנאשמת, על מנת לאמת את תצהיר הדת שהגישה, ומכל מקום אין לרשות שיקול דעת לגבי קבלת תצהיר דת ומתן פטור, כאשר תצהיר הדת הוגש במועד, בהתאם לתקנות.

17. לסוגיה עקרונית זו נדרש בית המשפט העליון בעניינה של **כליפה**, ושם נקבע כי "הפטור מטעמים שבהכרה דתית אינו נתון לשיקול דעתה של וועדת פטור כלשהיא, אלא מותנה לכאורה אך ורק במילוי הפרוצדורה שבתקנות בדבר הגשת תצהיר" אך בהמשך בואר כי "ואולם אין לקבל את העמדה שלפיה עצם הגשת התצהיר מעקרת לחלוטין את שיקול הדעת הנתון לרשויות הגיוס במתן הפטור. שיקול דעת בכל זאת קיים, גם אם היקפו מצומצם יחסית בהשוואה לפטורים אחרים לפי חוק שירות ביטחון... נמצא אפוא כי התצהיר אינו עניין טכני או פרוצדוראלי גרידא, אלא שהגשתו היא העילה להענקת הפטור מטעמים שבהכרה דתית... משכך, כאשר ברור כי התצהיר כוזב – אין לפטור את המועמדת לגיוס מחובת השירות... משהוברר אפוא כי העותרת אינה מקיימת אורח חיים דתי, המשמעות היא שאינה זכאית לפטור משירות צבאי – וזאת אפילו היתה העותרת מגישה את התצהיר במועד" (בג"ץ 739/15 כליפה נ' שר הביטחון, פסקאות 11-13 (2015)).

18. בהתאם להלכה האמורה בעניין **כליפה**, יש לקבוע כי קיים שיקול דעת בידי הרשות האם לקבל תצהיר דת, גם אם הוגש במועד (השוו ל-ע"מ/13/17 טוראי י' נ' התובע הצבאי הראשי (2017), שם נדרש בית הדין הצבאי לערעורים לדון בדחיית תצהיר דת שלא הוגש במועד, כאשר טענת ההגנה, אשר נדחתה, הייתה כי לרשות סמכות לבחון רק את הסיבות שהביאו את המלש"בית לאיחור בהגשת התצהיר)).

19. זימונה של הנאשמת לראיון בלשכת הגיוס, על מנת לברר את אמיתות תצהיר הדת שהגישה, לאחר שנאספו ראיות מנהליות המעלות ספק לגבי אמיתות תצהיר הדת, היא פרקטיקה מקובלת שיש בה אף הגינות כלפי המלש"בית, כאשר ניתנת לה הזדמנות ליתן הסבר לראיות שנאספו על ידי הרשות ואשר מטילות ספק בקיום אורח חיים דתי על ידה. בענייננו, זומנה הנאשמת לשני ראיונות בלשכת הגיוס, לא ידעה להשיב על שאלות בסיסיות הקשורות לאורח חיים דתי (מדוע צמים ביום הכיפורים ובתשעה באב), ולא ידעה לתת תשובות מספקות לראיות מנהליות שהצביעו לכאורה על כך שאינה שומרת שבת. בנסיבות דומות נקבע בפרשת **כליפה** כי "בראיון שנערך לעותרת בלשכת הגיוס... נמצא כי היא אינה מקיימת אורח חיים דתי – ובנסיבות אלה ברי כי בכל מקרה לא היה מקום להיעתר לבקשתה לפטור, אפילו היתה זו מוגשת מלכתחילה במועדים שנקבעו בתקנות" (שם, פסקה 14).

20. הלכת **כליפה** מדגישה את התכלית העומדת בבסיס סמכות הרשות לבדוק את אמיתות תצהיר הדת שהוגש לה "הכלל הוא שירות צבאי חובה לכל אזרח ואזרחית במדינת ישראל שמלאו להם 18 שנה, ואילו הפטור המבוקש מטעמים שבהכרה דתית הוא החריג. חובת הגיוס מושתתת על עקרון השוויון והעדר אפליה – ערכים חיוניים לתפקודה של חברה דמוקרטית בריאה ככלל, ובמיוחד בכל הנוגע לנשיאה

בנטל השירות הצבאי. רשויות הגיוס אינן משמשות כ"חותמת גומי" בכל הנוגע להנפקת הפטור לנשים מטעמים של הכרה דתית, ועליהן למנוע שימוש לרעה בהוראות חוק שירות ביטחון והתקנות שהותקנו מכוחו על ידי מי שלא אמורה לחסות בצלו של פטור זה" (שם, פסקה 15).

21. ההגנה הלינה על כך כי לרשות אין סמכות לערוך חקירה ובדיקה ברשת האינטרנט, לרבות ברשתות חברתיות, על מנת לאסוף ראיות לבדיקת אמיתות תצהיר דת שהגישה הנאשמת. גם דינה של טענה זו להידחות, משבמקרים שהובאו בפני בית המשפט העליון לא נקבע כי יש פסול בבדיקה האמורה, נהפוך הוא – "התמונות לכשעצמן, שיובהר כי הן מוצגות בפייסבוק באופן פומבי ולעניי כל, ובמיוחד כשהן מצטרפות לחוסר ההתמצאות שגילתה העותרת בענייני הדת בריאיון שנערך לה בלשכת הגיוס, מלמדים כי תצהירה של העותרת שניתן לשם קבלת הפטור מגיוס מטעמים שבהכרה דתית, ושעליו אף מבוססת העתירה דנן, אינו תצהיר אמת" (שם, שם).

22. גם במקרה מאוחר יותר שהובא בפני בית המשפט העליון, בנסיבות דומות לעניין כליפה, נקבע כי ראיות מנהליות שנאספו על ידי רשויות הגיוס הביאו למסקנה כי העותרת לא אמרה אמת בעת שהצהירה כי טעמים שבהכרה דתית מונעים ממנה להתגייס לשירות ביטחון, ואין מקום להתערב בהחלטה שלא לפטור את העותרת משירות ביטחון מטעמים שבהכרה דתית (בג"ץ 3564/16 פלונית נ' שר הביטחון, פסקאות 8-9 (2016)).

23. נוכח כל האמור, יש לקבוע כי לנאשמת הוצא צו גיוס לפי סעיף 12 לאחר שלא התייצבה למספר זימונים ולא שיתפה פעולה עם רשויות הגיוס. הנאשמת הייתה מודעת לחובת גיוסה לשירות נוכח הראיונות שנערכו לה בלשכת הגיוס ושיחות הטלפון אשר נערכו עמה. תצהיר הדת שהגישה הנאשמת במועד נדחה בהתאם לסמכות הרשות לבדוק את אמיתותו, לאחר שנאספו ראיות מנהליות אשר העלו סימני שאלה לגבי קיום אורח חיים דתי על ידי הנאשמת, וזו לא ידעה לתת תשובות מספקות לשאלות שנשאלה בשני ראיונות שנערכו לה בפני גורמים בלשכת הגיוס. משכך, על הנאשמת היה להתייצב למועד גיוסה – 17.7.2016 – זאת לא עשתה, גם לאחר שנוצר עמה קשר טלפוני לאחר מועד הגיוס, ביום 20.7.2016 וביום 21.7.2016, ונמסר לה כי עליה להתייצב באופן מידי לשם גיוסה.

24. חומר הראיות האמור מגבש תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האשמה המיוחסת לנאשמת, באופן המקים סיכוי סביר להרשעתה.

25. מדובר לכאורה במי שנעדרה מהשירות הצבאי זו הפעם **השלישית**, לאחר שכבר נדונה פעמיים בדין משמעתי בגין שתי היעדרויות משירות קודמות. משכך, **קמות במלוא עוזן עילות המעצר**, אשר מתחדדות ממילא נוכח הצהרותיה החוזרות של הנאשמת, הן בפני הפוקד בראיון בלשכת הגיוס עובר לגיוסה, הן בפני הקש"ב בהליך המשמעתי בו נדונה, והן בחקירתה במשטרה הצבאית לאחר שנעצרה, כי אינה מעוניינת להתגייס ולשרת.

26. **אשר על כן, הריני מורה על הארכת מעצרה של הנאשמת עד תום ההליכים המשפטיים בעניינה.**

27. התיק ייקבע לדיון הקראה ביום 5.2.2018 בשעה 09:00.

- זכות ערעור כחוק.
- **ניתנה היום, 28.1.2018, י"ב בשבט התשע"ח, והודעה בפומבי, ובמעמד הנאשמת ובאי-כוח הצדדים.**

שחר גרינברג, סא"ל

סגן הנשיאה